

รวมกฎหมาย เกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ
กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ที่ปรึกษา

นางมิ่งขวัญ วิชารังสฤกษ์
ผู้อำนวยการสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง

ผู้รวบรวมและจัดทำ

นายเกลิงศักดิ์ เพ็ชรสุวรรณ
นางสาวนันทวัน ว.สิงห์เชนทร์
นางนิภากรณ์ ใจแสน
นายอานนท์ นกแก้วน้อย

แบบปก / ภาพประกอบ

นายสนิทา ชุมชะ

พิมพ์ที่ บริษัท ID.Print

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2549 จำนวน 2,000 เล่ม

32 หน้า

คพ. 03-080

จัดทำและเผยแพร่โดย

ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

92 ซอยพหลโยธิน 7 ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทร 0 2298 2374 – 6 โทรสาร 0 2298 2376

e-mail : noise@pcd.go.th URLs: www.pcd.go.th

กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ และมีลิขสิทธิ์ ในเอกสารฉบับนี้

คำนำ

หนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนเล่มนี้ เป็นการรวบรวมบทบัญญัติในกฎหมายทุกฉบับของประเทศไทย ที่มีการกล่าวถึงการควบคุม ป้องกันและการตรวจสอบสภาพปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน ทั้งในรูปแบบของการกำหนดค่ามาตรฐาน การกำหนดกฎเกณฑ์ การขออนุญาต และบทกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืน การจัดพิมพ์หนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้หนังสือเล่มนี้เป็นเอกสารประกอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่หน่วยงานรัฐ ในการใช้ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแนวทางในการควบคุมและป้องกันปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนจากแหล่งกำเนิดต่างๆ โดยใช้มาตรการทางด้านกฎหมาย นอกจากนี้หนังสือเล่มนี้จะเป็นข้อมูลให้กับประชาชนทั่วไปในการคุ้มครองส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามสิทธิของตน เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติ และต่อเนื่องในสิ่งแวดล้อมที่ไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพหรือคุณภาพชีวิต

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือรวมกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนนี้ จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ความเข้าใจด้านกฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือนมากยิ่งขึ้นและเป็นประโยชน์กับประชาชน ทั้งนี้หากมีข้อบกพร่องประการใดกรุณาแจ้ง สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงในโอกาสต่อไป

สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง

กรมควบคุมมลพิษ

คำนำ

สารบัญ

หมวดที่ 1	กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม	1
	1.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	
	1.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	
	1.3 พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499	
หมวดที่ 2	กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ	3
	2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	
	2.2 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535	
	2.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	
	2.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541	
หมวดที่ 3	กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ	14
	3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535	
	3.2 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511	
	3.3 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522	
	3.4 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522	
	3.5 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522	
	3.6 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456	
หมวดที่ 4	กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง	24
	4.1 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518	
	4.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522	
	4.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	
หมวดที่ 5	กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง	30
	5.1 พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493	
หมวดที่ 6	กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์	31
	6.1 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535	
หมวดที่ 7	กฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการสาธารณะ	32
	7.1 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522	

บทนำ

กฎหมายเป็นเครื่องมือหนึ่งในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่รัฐในการป้องกัน และควบคุมปัญหามลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน ในปัจจุบันมีกฎหมายหลายฉบับที่เกี่ยวข้องโดยมีลำดับชั้นตั้งแต่ พระราชบัญญัติกฎกระทรวง ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ประกาศกระทรวงและข้อบังคับของหน่วยงานท้องถิ่น กรมควบคุมมลพิษในฐานะหน่วยงานกำกับดูแล และให้คำปรึกษาด้านการจัดการปัญหามลพิษ ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นในการใช้กฎหมายประกอบการปฏิบัติงาน รวมทั้งเห็นความสำคัญของสิทธิของประชาชนในการดำรงชีวิตอย่างปกติสุขในสภาพแวดล้อมที่ดี จึงได้รวบรวมกฎหมายของประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน และจัดทำเป็นหนังสือเล่มนี้ กฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สามารถแบ่งเป็นหมวดหมู่ได้ 7 หมวด ดังรูปที่ 1 ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

- หมวดที่ 1 กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม มีพระราชบัญญัติ 3 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม และการจัดการปัญหาเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะ
- หมวดที่ 2 กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ มีพระราชบัญญัติ 4 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนของแหล่งกำเนิดมลพิษ การกำหนดประเภทแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม การควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน การจัดการปัญหาเหตุรำคาญในที่เอกชน และการคุ้มครองผู้ใช้แรงงาน
- หมวดที่ 3 กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ มีพระราชบัญญัติ 6 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงของยานพาหนะ การตรวจสอบ การดำเนินการกับยานพาหนะที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐาน และมาตรฐานระดับเสียงสำหรับการตรวจสอบสภาพรถก่อนต่อทะเบียน การควบคุมการผลิต ส่งออกและนำเข้าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียยานพาหนะ การจัดการจราจรทางบกให้เป็นระเบียบเรียบร้อย การควบคุมการขนส่งทางบกในด้านสภาพและความปลอดภัยของรถที่นำมาใช้ในทาง ตลอดจนการควบคุมการใช้เสียงแตรสัญญาณในการเดินเรือ
- หมวดที่ 4 กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง มีพระราชบัญญัติ 3 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้เป็นไปตามผังเมือง การควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคาร มิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ
- หมวดที่ 5 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา
- หมวดที่ 6 กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เพื่อรักษาความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน
- หมวดที่ 7 กฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการสาธารณะ มีพระราชบัญญัติ 1 ฉบับ มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับการควบคุมเหตุรำคาญจากการให้บริการรถโดยสารสาธารณะของผู้โดยสาร

หมวดที่

1

กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม

1.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานด้านเสียงและความสั่นสะเทือนกลางของประเทศ เพื่อประเมินสถานการณ์ความรุนแรงของปัญหาที่อาจมีผลต่อสุขภาพและผลกระทบด้านการรบกวน ดังนี้

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่อง

(5) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือนโดยทั่วไป

(6) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ

การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม จะต้องอาศัยหลักวิชาการ กฎเกณฑ์ และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐาน และจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

1.1.1 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2540) เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(5) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ไว้ดังต่อไปนี้

(1) ค่าระดับเสียงสูงสุด ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

(2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

1.1.2 ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2543) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(6) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดค่าระดับเสียงรบกวนไว้ที่ 10 เดซิเบลเอ หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าระดับเสียงรบกวนตามวรรคแรก ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

ข้อ 3 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐาน และระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับเสียงขณะมีการรบกวนและค่าระดับการรบกวน เป็นไปตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ

1.2 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการป้องกัน และแก้ไขปัญหามลพิษที่เกี่ยวกับเหตุรำคาญด้านพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อน แก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้ใดผู้หนึ่งมิให้ก่อเหตุรำคาญ ในที่ หรือทางสาธารณะ หรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้

ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน
สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง

1

กฎหมายเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อม

มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคล ซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระวัง หรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้อีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่ง

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็น เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญ ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

● บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.3 พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499

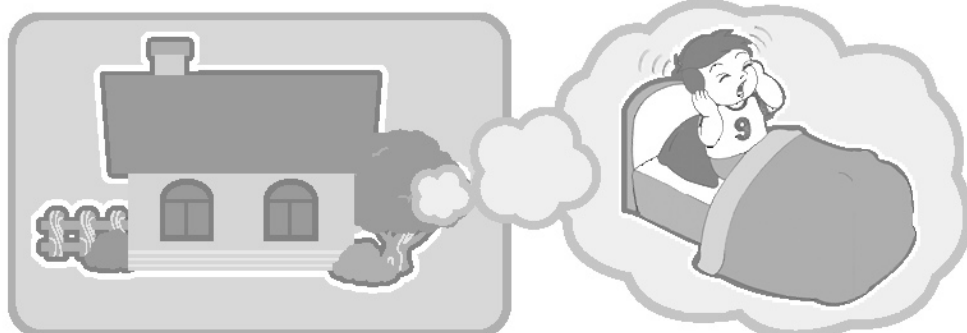
พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการทำให้เกิดเสียงในทางสาธารณะและมีบทลงโทษผู้ก่อให้เกิดเสียง ดังนี้

● บทลงโทษ

มาตรา 370 ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียง หรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 บาท

มาตรา 372 ผู้ใดทะเลาะกันอย่างอื้ออึงในทางสาธารณะ หรือสาธารณะสถาน หรือกระทำให้โดยประการอื่นใด ให้เสียความสงบเรียบร้อยในทางสาธารณะหรือสาธารณะสถาน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

มาตรา 376 ผู้ใดยิงปืน หรือใช้ดินระเบิดโดยใช่เหตุในเมือง หมู่บ้าน หรือที่ชุมนุมชนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 วัน หรือปรับไม่เกิน 500 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หมวดที่ 2

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

2.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันควบคุมมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน โดยการให้จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของโครงการขนาดใหญ่ รวมถึงการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือน ของแหล่งกำเนิดมลพิษและการกำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมการปล่อยมลพิษสู่สิ่งแวดล้อม ดังนี้

มาตรา 46 เพื่อประโยชน์ในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทและขนาดของโครงการ หรือกิจกรรมของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เสนอขอความเห็นชอบตามมาตรา 47 มาตรา 48 และมาตรา 49

ในการประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ แนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งต้องเสนอพร้อมกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม สำหรับโครงการหรือกิจกรรมแต่ละประเภทแต่ละขนาดด้วย

ในกรณีที่โครงการหรือกิจกรรมประเภท หรือขนาดใด หรือที่จะจัดตั้งขึ้นในพื้นที่ใด มีการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไว้แล้ว และเป็นมาตรฐานที่สามารถใช้กับโครงการหรือกิจการประเภทหรือขนาดเดียวกัน หรือในพื้นที่ลักษณะเดียวกันได้ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติอาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้โครงการหรือกิจการในทำนองเดียวกันได้รับการยกเว้น ไม่ต้องทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมก็ได้ แต่ทั้งนี้ โครงการหรือกิจการนั้นจะต้องแสดงความยินยอม ปฏิบัติตามมาตรการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจการนั้นตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 55 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม

มาตรา 68 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยอากาศเสียง รังสี หรือมลพิษอื่นที่อยู่ในสภาพควัน ไอ ก๊าซ เขม่า ฝุ่น ละออง เถ้าถ่าน หรือมลพิษอากาศในรูปแบบไดออกไซด์บรยากาศ ไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใด กำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัด กำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58

เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่ต้องติดตั้งหรือจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสียอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดสำหรับการควบคุม กำจัด ลด หรือจัดมลพิษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพอากาศตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษกำหนด เว้นแต่จะได้มีระบบ อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าว ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ ได้ทำการตรวจสอบและทดลองแล้วเห็นว่ายังใช้การได้อยู่แล้ว เพื่อการนี้ เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าวด้วยก็ได้

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

ให้นำความในวรรคหนึ่งและวรรคสองมาใช้บังคับกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ปล่อยหรือก่อให้เกิดเสียง หรือความสั่นสะเทือนเกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนด โดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษมาตรา 58 ได้โดยอนุโลม

● บทลงโทษ

มาตรา 92 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา 68 หรือมาตรา 70 ผู้ใดละเว้นไม่ใช้อุปกรณ์และเครื่องมือของตนที่มีอยู่ สำหรับการควบคุมมลพิษอากาศ เสียงและความสั่นสะเทือน หรือละเว้นไม่ทำการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียโดยใช้ระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของตนที่มีอยู่ และลักลอบปล่อยทิ้งมลพิษน้ำเสีย หรือของเสียดังกล่าวออกสู่สิ่งแวดล้อมภายนอกเขตแหล่งกำเนิดมลพิษของตน จะต้องเสียค่าปรับรายวันในอัตราสี่เท่าของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายประจำวัน สำหรับการเปิดเดินเครื่องทำงานของอุปกรณ์ เครื่องมือ หรือระบบบำบัดน้ำเสียหรือระบบกำจัดของเสียของตนตลอดเวลาที่ดำเนินการเช่นว่านั้น

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

ข้อ 2 ให้กำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงจากการทำเหมืองหิน ไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ค่าระดับเสียงสูงสุดไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ
- (2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่วโมง ไม่เกิน 75 เดซิเบลเอ
- (3) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

ข้อ 3 การตรวจวัดระดับเสียงจากการทำเหมืองหิน ให้ทำตามขั้นตอนต่อไปนี้

- (1) การตรวจวัดระดับเสียงสูงสุด ให้ใช้มาตรระดับเสียงวัดเป็นค่า SPL (Sound pressure level) ในขณะระเบิดหิน
- (2) การตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่วโมง ให้ใช้มาตรระดับเสียงตรวจวัดระดับเสียงอย่างต่อเนื่อง 8 ชั่วโมง ที่มีการไม่ บด และย่อยหิน
- (3) การตรวจวัดระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ให้ใช้มาตรระดับเสียงตรวจวัดระดับเสียงอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา 24 ชั่วโมง ใดๆ

ข้อ 5 ให้กำหนดค่ามาตรฐานความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหินไว้ดังต่อไปนี้

ความถี่ (เฮิรตซ์)	ความเข้วอนขนาดไม่เกิน (มม.)	การจำกัดไม่เกิน (มม.)	ความถี่ (เฮิรตซ์)	ความเข้วอนขนาดไม่เกิน (มม.)	การจำกัดไม่เกิน (มม.)	ความถี่ (เฮิรตซ์)	ความเข้วอนขนาดไม่เกิน (มม.)	การจำกัดไม่เกิน (มม.)
1	4.7	0.75	16	20.1	0.20	31	20.1	0.20
2	9.4	0.75	17	21.4	0.20	32	21.4	0.20
3	12.7	0.67	18	22.6	0.20	33	22.6	0.20
4	12.7	0.51	19	23.9	0.20	34	23.9	0.20
5	12.7	0.40	20	25.1	0.20	35	25.1	0.20
6	12.7	0.34	21	26.4	0.20	36	26.4	0.20
7	12.7	0.29	22	27.6	0.20	37	27.6	0.20
8	12.7	0.25	23	28.9	0.20	38	28.9	0.20
9	12.7	0.23	24	30.2	0.20	39	30.2	0.20
10	12.7	0.20	25	31.4	0.20	40	31.4	0.20
11	16.3	0.20	26	32.7	0.20			
12	15.1	0.20	27	33.9	0.20			
13	16.3	0.20	28	35.2	0.20			
14	17.6	0.20	29	36.4	0.20			
15	18.8	0.20	30	37.7	0.20			

2.1.2 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดให้เหมืองหิน เป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือน ออกโดยอาศัยอำนาจตาม

มาตรา 68 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.2535

ข้อ 1 ในประกาศนี้ “เหมืองหิน” หมายความว่า กิจกรรมระเบิดหินตามกฎหมายที่ดิน หรือกิจการโรงงานเกี่ยวกับการไม่ บด หรือย่อยหินตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ข้อ 2 ให้เหมืองหินเป็นแหล่งกำเนิดมลพิษที่ต้องถูกควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือน

ข้อ 3 ห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองเหมืองหินก่อให้เกิดระดับเสียง และความสั่นสะเทือนเกินกว่ามาตรฐานที่กำหนดในประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่องกำหนดมาตรฐานควบคุมระดับเสียงและความสั่นสะเทือนจากการทำเหมืองหิน

2.2 พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ.2535 เป็นกฎหมายแม่บทสำหรับการควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน ซึ่งหมายถึง อาคารสถานที่ หรือยานพาหนะที่ใช้เครื่องจักรมีกำลังรวมตั้งแต่ห้าแรงม้า หรือกำลังเทียบเท่าตั้งแต่ห้าแรงม้าขึ้นไป หรือใช้คนงานตั้งแต่เจ็ดคนขึ้นไป โดยใช้เครื่องจักรหรือไม่ก็ตาม สำหรับทำ ผลิต ประกอบ บรรจุ ซ่อม ซ่อมบำรุง ทดสอบ ปรับปรุงแปรสภาพ ลำเลียง เก็บรักษาหรือทำลายสิ่งใด ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง โดยพระราชบัญญัตินี้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม มีอำนาจกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 8 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกอบกิจการโรงงาน ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวง เพื่อให้โรงงานจำพวกใดจำพวกหนึ่งหรือทุกจำพวก ต้องปฏิบัติตามในเรื่อง

(1) กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับที่ตั้งของโรงงาน สภาพแวดล้อมของโรงงานลักษณะอาคารของโรงงานหรือลักษณะภายในของโรงงาน

(2) กำหนดลักษณะประเภทหรือชนิดของเครื่องจักร เครื่องอุปกรณ์ หรือสิ่งที่จะต้องนำมาใช้ในการประกอบกิจการโรงงาน

(3) กำหนดให้มีคนงานซึ่งมีความรู้เฉพาะตามประเภท ชนิดหรือขนาดของโรงงานเพื่อปฏิบัติหน้าที่หนึ่งหน้าที่ใดประจำโรงงาน

(4) กำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องปฏิบัติ กรรมวิธีการผลิตและการจัดให้มีอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใด เพื่อป้องกันหรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อน ที่อาจเกิดแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน

(5) กำหนดมาตรฐานและวิธีการควบคุมการปล่อยของเสีย มลพิษหรือสิ่งใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมซึ่งเกิดขึ้นจากการประกอบกิจการโรงงาน

(6) กำหนดการจัดให้มีเอกสารที่จำเป็นประจำโรงงานเพื่อประโยชน์ในการควบคุม หรือตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมาย

(7) กำหนดข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการโรงงาน ที่ผู้ประกอบการโรงงานต้องแจ้งให้ทราบเป็นครั้งคราวหรือตามระยะเวลาที่กำหนดไว้

(8) กำหนดการอื่นใดเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงาน เพื่อป้องกัน หรือระงับ หรือบรรเทาอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

กฎกระทรวงดังกล่าวจะกำหนดให้ยกเว้นโรงงานประเภท ชนิด หรือขนาดใดจากการต้องปฏิบัติเรื่องหนึ่งเรื่องใดก็ได้ และจะสมควรกำหนดให้เรื่องที่เป็นรายละเอียดทางด้านเทคนิค หรือเป็นเรื่องที่ต้องเปลี่ยนแปลงรวดเร็วตามสภาพสังคม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรี กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

มาตรา 35 พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเข้าในอาคาร สถานที่เพื่อตรวจสอบสภาพอาคารสถานที่ เครื่องจักร หรือการกระทำที่อาจเป็นการฝ่าฝืน

มาตรา 36 เมื่อปรากฏว่าผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือมีเหตุสงสัยว่ากระทำ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ แต่งตั้งข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 4 มีอำนาจจับกุมผู้นั้นส่งพนักงานสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

มาตรา 37 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ประกอบกิจการโรงงานผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการประกอบกิจการโรงงานมีสภาพที่อาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย หรือความเดือดร้อนแก่บุคคล หรือทรัพย์สินที่อยู่ในโรงงานหรือที่อยู่ใกล้เคียงกับโรงงาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นระงับการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือแก้ไข หรือปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสม ภายในระยะเวลาที่กำหนดได้ในกรณีที่เห็นสมควร

เมื่อได้รับอนุมัติจากปลัดกระทรวงหรือผู้ที่ปลัดกระทรวงมอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจผูกมัดประทับตราเครื่องจักร เพื่อมิให้เครื่องจักรทำงานได้ในระหว่างการปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง

● บทลงโทษ

มาตรา 45 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงตามมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (8) หรือประกาศของรัฐมนตรีที่ออกตามกฎกระทรวงดังกล่าว ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

มาตรา 57 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา 37 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับและให้ปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน หรือยังไม่ปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา 58 ผู้ใดกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อให้เครื่องจักรที่พนักงานเจ้าหน้าที่ ได้ผูกมัดประทับตราไว้ตามมาตรา 37 วรรคสอง กลับทำงานได้อีก ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 6 และมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) (6) และ (8) แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ข้อ 1 ห้ามตั้งโรงงานจำพวกที่ 1 และโรงงานจำพวกที่ 2 ในบริเวณต่อไปนี้

(1) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัย อาคารชุดพักอาศัย และบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย

(2) ภายในระยะ 5 เมตร จากเขตติดต่อสาธารณสถาน ได้แก่ โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา วัดหรือศาสนสถาน โรงพยาบาล โบราณสถาน และสถานที่ทำการของหน่วยงานของรัฐ และให้หมายรวมถึง แหล่งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามที่รัฐมนตรีกำหนด

ข้อ 2 ห้ามตั้งโรงงานจำพวกที่ 3 ในบริเวณต่อไปนี้

(1) บ้านจัดสรรเพื่อการพักอาศัย อาคารชุดพักอาศัยและบ้านแถวเพื่อการพักอาศัย การศึกษา วัดหรือศาสนสถาน โรงพยาบาล โบราณสถาน และสถานที่ทำการของหน่วยงานรัฐ และให้หมายรวมถึงแหล่งอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ข้อ 3 สถานที่ทำการของหน่วยงานรัฐไม่หมายรวมถึง สถานที่ทำการงานโดยเฉพาะ เพื่อการควบคุมกำกับดูแล อำนวยการสะดวก หรือให้บริการแก่กิจการของโรงงานแห่งนั้นๆ

ในกรณีมีเหตุอันสมควร รัฐมนตรีจะกำหนดในราชกิจจานุเบกษาให้วันหรือขยายระยะทางที่กำหนดในข้อ 1(2) หรือข้อ 2(2) หรือมิให้ใช้บังคับข้อ 1(2) แก่โรงงานประเภทใดตามเงื่อนไขที่กำหนดก็ได้

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

ข้อ 4 โรงงานจำพวกที่ 3 นอกจากห้ามตั้งในบริเวณตามข้อ 2 แล้วต้องตั้งอยู่ในทำเลและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม มีบริเวณเพียงพอที่จะประกอบกิจการอุตสาหกรรมตามขนาด หรือประเภทหรือชนิดของโรงงาน โดยไม่อาจก่อให้เกิดอันตราย เหตุรำคาญ หรือความเสียหายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นด้วย

ข้อ 6 กำหนดเครื่องจักร อุปกรณ์และสิ่งอื่นที่นำมาใช้ในโรงงาน

(2) ใช้เครื่องจักรที่มีความปลอดภัยและไม่ก่อให้เกิดความสั่นสะเทือน เสียง หรือคลื่นวิทยุรบกวนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 17 เสียงดังที่เกิดจากการประกอบกิจการต้องไม่เกินมาตรฐานที่รัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ 18 โรงงานประเภทใดต้องมีมาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการดำเนินงานอย่างที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2.2.3 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง มาตรการคุ้มครองความปลอดภัยในการประกอบกิจการโรงงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2546 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 18 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2536) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2536

ข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องควบคุมมิให้บริเวณปฏิบัติงานในโรงงานมีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานที่ได้กำหนดไว้ในตารางท้ายหมวดนี้

ข้อ 9 ห้ามมิให้บุคคลเข้าไปในบริเวณที่มีเสียงดังเกินกว่า 140 เดซิเบลเอ

ข้อ 10 บริเวณปฏิบัติงานที่มีระดับเสียงเกินกว่ามาตรฐานตามข้อ 8 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องปิดประกาศเตือนให้ทราบถึงบริเวณที่มีเสียงดังเกินมาตรฐานที่กำหนด

ตารางแสดงมาตรฐานเปรียบเทียบระดับเสียงเฉลี่ย
ที่ยอมรับได้กับเวลาการทำงานในแต่ละวัน

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง ใน 1 วัน (ชม.)	ระดับเฉลี่ยเสียงตลอดระยะเวลา การทำงานไม่เกิน (เดซิเบลเอ)
12	87
8	90
6	92
4	95
3	97
2	100
1½	102
1	105
½	110
¼ หรือน้อยกว่า	115

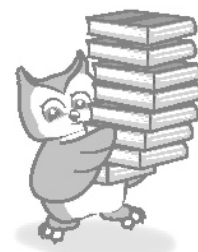
หมายเหตุ หากเวลาการปฏิบัติงานไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนด
ตรงตามตารางข้างต้น ให้คำนวณโดยใช้สูตร

$$T = \frac{8}{2^{(L-90)/5}}$$

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงาน ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

ข้อ 11 ผู้ประกอบกิจการโรงงานต้องจัดให้มีการตรวจวัด วิเคราะห์และจัดทำรายงานสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่างและเสียงอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง โดยมีเจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพหรือผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางด้านวิทยาศาสตร์เป็นผู้รับรองรายงาน และให้เก็บรายงานดังกล่าวไว้ ณ ที่ตั้งโรงงานให้พร้อมสำหรับการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อ 14 การตรวจวัดระดับเสียง บริเวณที่ทำการตรวจวัดต้องเป็นบริเวณที่มีการปฏิบัติงานในสภาพการทำงานปกติ การตรวจวัด ต้องเป็นบริเวณที่มีระดับเสียงสูง ประเภทหรือชนิดของโรงงานที่ต้องดำเนินการตรวจวัดเสียงตามที่กำหนดไว้ในบัญชีที่ 2 ท้ายประกาศนี้

ข้อ 15 วิธีการตรวจวัดและวิเคราะห์ให้เป็นไปตามหลักมาตรฐานสากล เช่น มาตรฐานของ Occupational Safety & Health Administration (OSHA) มาตรฐานของ National Institute Occupational Safety and Health (NIOSH) เป็นต้น หรือวิธีอื่นใดที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมเห็นชอบ

2.2.4 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง กำหนดระดับเสียงการรบกวนและระดับเสียง ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 17 แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2535) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ค่าระดับการรบกวน ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 10 เดซิเบลเอ

ข้อ 3 ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

ข้อ 4 ค่าระดับเสียงสูงสุด ที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ

ข้อ 5 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงการรบกวน ระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง และระดับเสียงสูงสุดที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน ให้เป็นไปตามที่กรมโรงงานอุตสาหกรรมกำหนด

2.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการ ควบคุมและป้องกันมลพิษจากการประกอบกิจการซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตประจำวันของประชาชนในชุมชนและมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของคนงาน และประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง ดังนี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่น เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงดังนี้

(1) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุม หรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มีกรปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็น เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้อง เป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับกรนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่น จะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้ หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือ บางส่วนจนกว่าจะเป็นที่พอใจ แก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา 31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา 31 ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

(1) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา 31 บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุม ภายในท้องถิ่นนั้น

(2) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับให้ผู้ดำเนินการ (1) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ ที่ผู้ดำเนินการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 33 เมื่อพ้นกำหนด 90 วัน ที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32(1) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการกิจการที่มีการควบคุมตามมาตรา 32 (1) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 56

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไขโดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32(2) ก็ได้

มาตรา 45 ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใด ๆ ตามที่ระบุในพระราชบัญญัตินี้ปฏิบัติไม่ถูกต้อง ตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงข้อกำหนดของท้องถิ่น หรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไข หรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควร แต่ต้องไม่น้อยกว่า 7 วัน เว้นแต่เป็นกรณีที่สั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการ ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินการและให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว

มาตรา 46 ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใด ๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัติหรือข้อกำหนดท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุตามวรรคหนึ่ง จะมีผลต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุอันหรือดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุอันนั้นได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

●บทลงโทษ

มาตรา 71 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 19 มาตรา 33 วรรค 1 หรือมาตรา 34 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือ ปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2544 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 54 มาตรา 55 และมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ประกอบกับมาตรา 97 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2528

ข้อ 5 ให้กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพต่อไปนี้ เป็นกิจการซึ่งกำหนดให้ควบคุมตามมาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 (ซึ่งแต่ละกิจการตามที่ปรากฏ ประกอบด้วยกิจการย่อยประเภทต่างๆ)

- 5.1 กิจการเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์
- 5.2 กิจการเกี่ยวกับสัตว์และผลิตภัณฑ์
- 5.3 กิจการที่เกี่ยวกับอาหาร
- 5.4 กิจการที่เกี่ยวกับยา เวชภัณฑ์ อุปกรณ์การแพทย์ เครื่องสำอาง ผลิตภัณฑ์ชำระล้าง
- 5.5 กิจการที่เกี่ยวกับการเกษตร
- 5.6 กิจการเกี่ยวกับโลหะหรือแร่
- 5.7 กิจการเกี่ยวกับยานยนต์ เครื่องจักรหรือเครื่องกล
- 5.8 กิจการเกี่ยวกับไม้
- 5.9 กิจการเกี่ยวกับการบริการ
- 5.10 กิจการเกี่ยวกับสิ่งทอ
- 5.11 กิจการเกี่ยวกับหิน ดิน ทราย ซีเมนต์ หรือวัตถุที่คล้ายคลึง
- 5.12 กิจการเกี่ยวกับปิโตรเลียม ถ่านหินสารเคมี
- 5.13 กิจการอื่นๆ

ข้อ 7 ผู้ที่ประสงค์ประกอบกิจการตามข้อ 5 ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และต้องปฏิบัติและจัดสถานที่สำหรับกิจการนั้นให้ถูกต้องด้วยลักษณะ ดังนี้

7.5 จัดให้มีการป้องกันเสี่ยงที่อาจเป็นเหตุรำคาญ หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบการ หรือผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงหรือมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมตามหลักเกณฑ์ที่กรุงเทพมหานครกำหนด

ข้อ 9 ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการตามข้อ 5 ต้องปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพ หรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินการกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ ดังนี้

9.1 ต้องปฏิบัติและจัดสถานที่สำหรับประกอบกิจการนั้นให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะเช่นเดียวกับข้อ 7

9.5 ปฏิบัติการทุกอย่างเพื่อรักษาความสะอาดและป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญ หรือโรคติดต่อ

ข้อ 16 ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้มีโทษตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535

2.3.2 กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการควบคุมสถานประกอบการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2545 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และมาตรา 6(1) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ผู้ประกอบกิจการในสถานประกอบการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุม ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

สถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขตที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลบังคับใช้ หรือสถานประกอบการใดที่เข้าข่ายโรงงานจะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องแล้วแต่กรณี

ข้อ 3 สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน วัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงเรียน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่นๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการ ไม่เข้าข่ายเป็นโรงงาน ให้ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดในข้อกำหนดท้องถิ่น โดยคำนึงถึงลักษณะ และประเภทของการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการนั้นๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนหรือก่อเหตุรำคาญด้วย

ข้อ 14 สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง หรือความสั่นสะเทือน ต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงานและผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง

ข้อ 15 ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานมลพิษด้านต่างๆ สำหรับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนำค่ามาตรฐานด้านมลพิษตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นๆ ทั้งนี้ โดยการออกเป็นข้อกำหนดท้องถิ่น

2.3.3 ระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง ร้องเงิ้ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจประกอบข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2544 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 และข้อ 17

ข้อ 10 สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 11 ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาการทำงาน ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ มีค่าสูงสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ และระดับเสียงที่ออกนอกอาคารสถานประกอบการต้องไม่ก่อเหตุรำคาญรบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 12 ในระหว่างเวลาทำการ ต้องมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรีหรือการเปิดเพลง หรือจากเครื่องกำเนิดเสียง หรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะๆ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียง

ข้อ 13 ต้องจัดให้มีบริการอุปกรณ์ป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐาน และสะอาดสำหรับผู้ใช้บริการเสมอ เมื่อได้รับการร้องขอ และผู้ดำเนินการต้องติดประกาศ หรือให้ข้อมูลด้านวิธีการอื่นใด เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงการป้องกัน แก้ว และ การบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

ข้อ 14 สถานบริการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 100 ตารางเมตร หรือสถานประกอบการที่เคยก่อเหตุรำคาญเรื่องเสียง ต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการวัดผ่านทางจอแสดงผล เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้น และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

2.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 ถูกตราขึ้นเพื่อคุ้มครองแก่ผู้ใช้แรงงานในหลายเรื่อง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ ป้องกัน แก้ว ควบคุมมลพิษทางเสียง มีดังนี้

มาตรา 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานตรวจแรงงาน กับออกกฎกระทรวงและประกาศเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 103 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานให้นายจ้างดำเนินการ ในการบริหาร และจัดการ ด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงาน

มาตรา 166 บรรดาประกาศหรือคำสั่งที่ออกประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 103 ลงวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ.2515 ให้ยังคงใช้ได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

● บทลงโทษ

มาตรา 148 นายจ้างผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 31 หรือมาตรา 44 หรือไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ที่ออกตามมาตรา 103 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

กฎหมายเกี่ยวกับโรงงาน สถานประกอบการ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 กฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานในการบริหารและการจัดการด้านความปลอดภัย อาชีวอนามัย และสภาพแวดล้อมในการทำงานเกี่ยวกับความร้อน แสงสว่างและเสียง พ.ศ. 2549 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 6 และ 103 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541

ข้อ 8 นายจ้างต้องควบคุมระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน (Time Weighted Average-TWA) มิให้เกินมาตรฐานตามตารางที่ 6 ท้ายประกาศนี้

ข้อ 9 ในบริเวณสถานประกอบกิจการที่มีระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก (Impact or Impulse Noise) เกิน 140 เดซิเบลเอ หรือมีปริมาณเสียงสะสมของเสียงกระทบหรือเสียงกระแทกเกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ใน ตารางที่ 6 ท้ายกฎกระทรวงนี้ นายจ้างต้องให้ลูกจ้างหยุดทำงานจนกว่าจะได้ปรับปรุงหรือแก้ไขระดับเสียง

หลักเกณฑ์และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงกระทบหรือเสียงกระแทก ให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 10 ภายในสถานประกอบกิจการที่สภาวะการทำงานมีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับเกินมาตรฐานที่กำหนดใน ข้อ 8 หรือข้อ 9 ให้นายจ้างดำเนินการปรับปรุง หรือแก้ไขสิ่งที่เป็นต้นกำเนิดของเสียง หรือทางผ่านของเสียงหรือการบริหารจัดการ เพื่อให้มีระดับเสียงที่ลูกจ้างได้รับอยู่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนด

ในกรณียังดำเนินการปรับปรุงหรือแก้ไขตามวรรคหนึ่งไม่ได้ นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างสวมใส่อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัย ส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในหมวด 4 ตลอดเวลาทำงาน เพื่อลดเสียงให้อยู่ในระดับที่ไม่เกินมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อ 8 หรือข้อ 9

ข้อ 11 ในบริเวณที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐานที่กำหนดในข้อ 8 หรือข้อ 9 นายจ้างต้องจัดให้มีเครื่องหมายเตือนให้ใช้อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลติดไว้ให้ลูกจ้างเห็นได้โดยชัดเจน

ข้อ 12 ในกรณีที่สภาวะการทำงานในสถานประกอบกิจการมีระดับเสียง ที่ลูกจ้างได้รับเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน 8 ชั่วโมงตั้งแต่ 85 เดซิเบลเอขึ้นไป ให้นายจ้างจัดทำโครงการอนุรักษ์การได้ยินในสถานประกอบกิจการตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 13 อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลต้องมีมาตรฐาน ดังต่อไปนี้

(5) ปลั๊กลดเสียง (Ear Plugs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือวัสดุอื่นที่อ่อนนุ่มและไม่ระคายเคือง ใช้ใส่ช่องหูทั้งสองข้าง และสามารถลดเสียงได้ไม่น้อยกว่า 15 เดซิเบลเอ

(6) ครอปหูลดเสียง (Ear Muffs) ต้องทำด้วยพลาสติก ยาง หรือวัสดุอื่นที่อ่อนนุ่มและไม่ระคายเคือง ใช้ครอบหูทั้งสองข้าง และสามารถลดระดับเสียงลงได้ไม่น้อยกว่า 25 เดซิเบลเอ

ข้อ 15 นายจ้างต้องจัดให้มีการตรวจวัดและวิเคราะห์สภาวะการทำงานเกี่ยวกับระดับความร้อน แสงสว่างหรือเสียงภายในสถานประกอบกิจการ

หลักเกณฑ์และวิธีดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ระยะเวลา และประเภทกิจการที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 16 นายจ้างต้องจัดทำรายงานการตรวจวัด และวิเคราะห์สภาวะการทำงานตามข้อ 15 โดยให้เจ้าหน้าที่ ความปลอดภัยในการทำงานระดับวิชาชีพหรือให้ผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี สาขาอาชีวอนามัยหรือเทียบเท่า ตามที่ได้ขึ้นทะเบียนไว้เป็นผู้รับรองรายงานและให้นายจ้างเก็บรายงานดังกล่าวไว้ ณ สถานประกอบกิจการเพื่อให้พนักงานตรวจแรงงานตรวจสอบได้ตลอดเวลาทำการพร้อมทั้งส่งรายงานฉบับต่ออธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทำการตรวจวัด

ข้อ 20 ให้นายจ้างจัดให้มีการตรวจสอบสุขภาพของลูกจ้างที่ทำงาน ในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียงตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีประกาศกำหนด

ข้อ 22 ในกรณีที่ทราบความผิดปกติของร่างกาย หรือความเจ็บป่วยของลูกจ้าง เนื่องจากการทำงานในสภาวะการทำงานที่อาจได้รับอันตรายจากความร้อน แสงสว่าง หรือเสียง นายจ้างต้องจัดให้ลูกจ้างได้รับการรักษาพยาบาลในที่ และทำการตรวจสอบหรือหาสาเหตุของความผิดปกติหรือเจ็บป่วย พร้อมทั้งส่งผลการตรวจสอบสุขภาพของลูกจ้างที่ผิดปกติหรือเจ็บป่วย การให้การรักษาพยาบาลและการป้องกันแก้ไข ต่อพนักงานตรวจแรงงานตามแบบที่อธิบดีประกาศกำหนดภายใน 30 วันนับแต่วันที่ทราบความผิดปกติหรือการเจ็บป่วย

ถ้าลูกจ้างผู้ใดมีหลักฐานทางการแพทย์จากสถานพยาบาลของทางราชการ หรือที่ราชการยอมรับแสดงว่าไม่อาจทำงานในหน้าที่เดิมได้ ให้นายจ้างเปลี่ยนงานให้แก่ลูกจ้างผู้นั้นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างเป็นสำคัญ

ประกาศแนบท้ายกฎกระทรวง

ตารางที่ 6 มาตรฐานระดับเสียงที่ยอมให้ลูกจ้างได้รับ ตลอดเวลาการทำงานในแต่ละวัน*

เวลาการทำงานที่ได้รับเสียงใน (ชม.)	ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) ไม่เกิน (เดซิเบลเอ)
12	87
8	90
6	92
4	95
3	97
2	100
1½	102
1	105
½	110
¼ หรือน้อยกว่า	115

หมายเหตุ*

1. เวลาการทำงานที่ได้รับเสียง และระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) ให้ใช้ค่ามาตรฐานที่กำหนดตามตารางข้างต้นเป็นลำดับแรก หากไม่มีค่ามาตรฐานที่กำหนดตรงตามตาราง ให้คำนวณจากสูตร ดังนี้

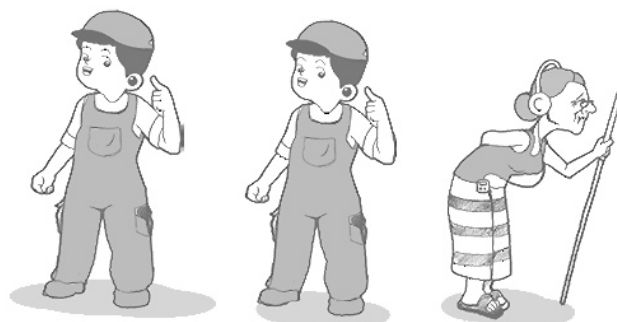
$$T = \frac{8}{2^{(L-90)/5}}$$

เมื่อ T หมายถึง เวลาการทำงานที่ยอมให้ได้รับเสียง (ชั่วโมง)

L หมายถึง ระดับเสียง (เดซิเบลเอ)

ในกรณีค่าระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) ที่ได้จากการคำนวณมีเศษทศนิยมให้ตัดเศษทศนิยมออก

2. ในการทำงานแต่ละวัน ระดับเสียงเฉลี่ยตลอดระยะเวลาการทำงาน (TWA) จะมีระดับเสียงสูงสุด (Peak) เกิน 140 เดซิเบลเอมิได้

3.1 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงของยานพาหนะ การตรวจสอบ และการดำเนินการกับยานพาหนะที่มีระดับเสียงเกินมาตรฐานประกอบด้วย

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“ยานพาหนะ” หมายความว่า รถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ เรือ ตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย และอากาศยานตามกฎหมายว่าด้วยการเดินอากาศ

มาตรา 11 ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมมีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษและพนักงานเจ้าหน้าที่ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 55 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมการระบายมลพิษจากแหล่งกำเนิดออกสู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 64 ยานพาหนะที่จะนำมาใช้จะต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษ จากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55

มาตรา 65 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่า ได้มีการใช้ยานพาหนะโดยฝ่าฝืนตามมาตรา 64 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะนั้นโดยเด็ดขาดหรือจนกว่าจะได้มีการแก้ไข ปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55

มาตรา 66 ในการออกคำสั่ง ห้ามใช้ยานพาหนะตามมาตรา 65 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ออกคำสั่งทำเครื่องหมายให้ปรากฏเด่นชัดเป็นตัวอักษรที่มีข้อความว่า “ห้ามใช้เด็ดขาด” หรือ “ห้ามใช้ชั่วคราว” หรือเครื่องหมายอื่นใดซึ่งเป็นที่รู้และเข้าใจของประชาชนโดยทั่วไปว่ามีความหมายอย่างเดียวกันไว้ ณ ส่วนใดส่วนหนึ่งของยานพาหนะนั้น การทำและการยกเลิกเครื่องหมายห้ามใช้ หรือการใช้ยานพาหนะขณะที่มีเครื่องหมายดังกล่าว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 67 ในการปฏิบัติตามมาตรา 65 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ยานพาหนะหยุดเพื่อตรวจสอบหรือเข้าไปในยานพาหนะหรือกระทำการใดๆ ที่จำเป็นเพื่อตรวจสอบเครื่องยนต์และอุปกรณ์ของยานพาหนะ

มาตรา 68 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทของแหล่งมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยอากาศเสียง รังสี หรือมลพิษอื่นที่อยู่ในสภาพวัน ไอน้ำ ก๊าซ เขม่า ฝุ่น ละออง เถ้าถ่าน หรือมลพิษอากาศในรูปแบบใดออกสู่บรรยากาศไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัด กำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58 เจ้าของหรือผู้ครอบครอง แหล่งกำเนิดมลพิษที่กำหนดตามวรรคหนึ่งมีหน้าที่ต้องติดตั้ง หรือจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสียอุปกรณ์หรือเครื่องมืออื่นใดสำหรับการควบคุม กำจัด ลด หรือขจัดมลพิษซึ่งอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพอากาศตามที่เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ กำหนดไว้แล้วจะได้มีระบบ อุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าว ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษได้ทำการตรวจสอบ และทดลองแล้วเห็นว่ายังใช้การได้อยู่แล้ว เพื่อการนี้เจ้าพนักงานควบคุมมลพิษจะกำหนดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์ หรือเครื่องมือดังกล่าวด้วยก็ได้

ให้นำความในวรรคหนึ่ง และวรรคสองมาใช้บังคับกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่ปล่อย หรือก่อให้เกิดเสียงหรือความสั่นสะเทือนเกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตาม มาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัด กำหนดเป็นพิเศษ สำหรับเขตควบคุมมลพิษมาตรา 58 ได้โดยอนุโลม

● บทลงโทษ

มาตรา 102 ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 65 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

มาตรา 103 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 67 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.1.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 8 (พ.ศ.2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 อาศัยอำนาจตามมาตรา 11 และ 66 วรรค 2

ข้อ 1 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่า มีการใช้ยานพาหนะที่ก่อให้เกิดมลพิษเกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่ประกาศ ตามมาตรา 55 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะชั่วคราว และทำเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ไว้ที่ยานพาหนะนั้น

ข้อ 2 เจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกสั่งห้ามใช้ชั่วคราวอาจใช้ยานพาหนะนั้นได้เฉพาะ เพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขไม่ให้เกิดมลพิษเกินมาตรฐาน เพื่อนำไปให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบหลังจากปรับปรุงแก้ไขแล้วการใช้ยานพาหนะเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวให้ใช้ได้ตั้งแต่เวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตกและภายในกำหนดระยะเวลา 30 วัน

ข้อ 3 ภายในกำหนดเวลาตามข้อ 2 เมื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกสั่งห้ามใช้ชั่วคราวได้ปรับปรุงยานพาหนะแล้ว ให้นายานพาหนะพร้อมหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ และหากเห็นว่ายานพาหนะยังมีมลพิษเกินมาตรฐาน เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาจนำยานพาหนะไปแก้ไขปรับปรุง และนำมาให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบได้อีกจนกว่ากำหนดเวลาดังกล่าวจะสิ้นสุด และกรณีที่ตรวจสอบแล้วเห็นว่ายานพาหนะได้ปรับปรุงไม่ก่อให้เกิดมลพิษแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งยกเลิกเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ออกจากยานพาหนะนั้น

ข้อ 4 เมื่อพ้นกำหนดเวลาตาม ข้อ 2 ยานพาหนะที่ถูกสั่งห้ามใช้ชั่วคราว ยังไม่แก้ไขสภาพที่ก่อให้เกิดมลพิษได้ ให้เจ้าพนักงานออกคำสั่งห้ามใช้ยานพาหนะเด็ดขาดและทำเครื่องหมาย “ห้ามใช้เด็ดขาด” แทนเครื่องหมาย “ห้ามใช้ชั่วคราว” ทั้งนี้ ไม่ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะตรวจสอบพบในที่ใด

ข้อ 5 ยานพาหนะที่ถูกคำสั่งห้ามใช้เด็ดขาด ห้ามเจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้ยานพาหนะเด็ดขาด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปรับปรุง ทั้งนี้ต้องกระทำโดยการลากหรือจูงหรือโดยวิธีการอื่นที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินกว่ามาตรฐานควบคุมมลพิษ

ข้อ 6 ในกรณีที่เจ้าของ หรือผู้ครอบครองยานพาหนะที่ถูกห้ามใช้เด็ดขาดได้ปรับปรุงแก้ไขยานพาหนะแล้ว ให้นายานพาหนะพร้อมหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อขอให้ทำการตรวจสอบ โดยพนักงานเจ้าหน้าที่ จะไปตรวจสอบยังสถานที่ที่ยานพาหนะจอดอยู่ หรือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองนำยานพาหนะไปให้ตรวจสอบยังสถานที่ที่กำหนดก็ได้ และเมื่อเห็นว่ายานพาหนะไม่ก่อให้เกิดมลพิษเกินมาตรฐาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่งยกเลิกคำสั่งห้ามใช้เด็ดขาด และเอาเครื่องหมาย “ห้ามใช้เด็ดขาด” ออกจากยานพาหนะนั้น

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

ข้อ 11 ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ออกคำสั่ง หรือทำเครื่องหมาย หรือยกเลิกคำสั่ง ห้ามใช้ชั่วคราว ห้ามใช้เด็ดขาด แล้วให้เจ้าหน้าที่ทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ และนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย แล้วแต่กรณี

3.1.2 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถยนต์ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 3 ระดับเสียงของรถยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ จะต้องไม่เกิน 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 7.5 เมตร หรือ 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถยนต์ 0.5 เมตร

3.1.3 ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ที่ใช้ในทางขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณจะต้องมีระดับเสียงไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

3.1.4 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงของเรือ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ข้อ 2 เรือที่ใช้ในน่านน้ำไทย ขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ จะต้องมีการระดับเสียงไม่เกิน 100 เดซิเบลเอ ที่วัดได้ด้วยมาตรระดับเสียงที่ระยะห่างท่อไอเสียของเรือหรือกราบเรือ 0.5 เมตร

3.2 พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อกำหนดและควบคุมมาตรฐานการผลิตผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รวมถึงการส่งออกและการนำเข้าผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมบางอย่างจากต่างประเทศด้วย เพื่อประโยชน์ในทางอุตสาหกรรมเศรษฐกิจและความปลอดภัยของประชาชนทั้งนี้ คำว่า “มาตรฐาน” ในพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความหมายครอบคลุมทั้งมาตรฐานความปลอดภัย และสิ่งแวดล้อมซึ่งควบคุมการปล่อยมลพิษจากแหล่งกำเนิดมลพิษที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

มาตรา 8 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่

(1) พิจารณากำหนด แก้ไข และยกเลิกมาตรฐานเพื่อเสนอรัฐมนตรี

มาตรา 15 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรม รัฐมนตรีอาจกำหนดแก้ไข และยกเลิกมาตรฐานสำหรับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมใดๆ ตามข้อเสนอของคณะกรรมการได้

มาตรา 16 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีประกาศกำหนดมาตรฐานแล้ว จะแสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมนั้นได้ ต้องให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ การขออนุญาตการตรวจสอบและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 17 เพื่อความปลอดภัย หรือเพื่อป้องกันความเสียหายอันอาจเกิดแก่ประชาชน หรือแก่กิจการอุตสาหกรรมหรือเศรษฐกิจของประเทศ จะกำหนดให้ผลิตภัณฑ์ชนิดใดต้องเป็นไปตามมาตรฐานก็ได้

มาตรา 20 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน ต้องแสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบและได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการ

มาตรา 21 ภายใต้บังคับมาตรา 15 ผู้ใดนำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานเข้ามาเพื่อจำหน่ายในราชอาณาจักรต้องแสดงหลักฐานให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ และได้รับใบอนุญาตจากคณะกรรมการการขออนุญาต การตรวจสอบ และการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 35 ห้ามมิให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 16 มาตรา 20 หรือมาตรา 21 แสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน

มาตรา 36 ห้ามมิให้ผู้โฆษณา จำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม โดยรู้หรือไม่เป็นไปตามมาตรา 16 มาตรา 20 มาตรา 20 ทวิ มาตรา 21 มาตรา 21 ทวิ มาตรา 29 หรือมาตรา 33 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง หรือโดยรู้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่ใช้หรือแสดงเครื่องหมายมาตรฐานอันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา 31 มาตรา 32 หรือมาตรา 35

● บทลงโทษ

มาตรา 54 ผู้รับใบอนุญาตผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 35 ต้องระวางโทษดังต่อไปนี้

(2) ในกรณีที่เป็นผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 20 หรือมาตรา 21 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 55 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 36 หรือมาตรา 36/1 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับตั้งแต่ 5,000 บาทถึง 50,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ฉบับที่ 2629 (พ.ศ. 2543) เรื่อง แก้ไขมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมท่อไอเสียรถจักรยานยนต์ (แก้ไขครั้งที่ 2) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511

ข้อ 5.2 ระดับเสียง

ระดับเสียงสูงสุดที่ออกจากท่อไอเสียที่ประกอบเข้ากับรถจักรยานยนต์ที่จะใช้ประกอบในสภาพใช้งานปกติ ในขณะที่ยานพาหนะอยู่กับที่ ต้องไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

3.3 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อจัดการจราจรทางบกให้เป็นระเบียบเรียบร้อย อันเป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองชีวิต ร่างกาย สุขภาพอนามัยและทรัพย์สินของประชาชนและประโยชน์ของสาธารณะ รวมทั้งการกำหนดค่ามาตรฐานมลพิษจากยานพาหนะ โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 6 ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรืออาจเกิดอันตราย หรือทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยของผู้ใช้ คนโดยสาร หรือประชาชนมาใช้ในทางเดินรถ

รถที่ใช้ในทางเดินรถ ผู้ขับขี่ต้องจัดให้มีเครื่องยนต์ เครื่องอุปกรณ์ และหรือส่วนควบที่ครบถ้วนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ หรือกฎหมายว่าด้วยรถจักรยาน และใช้การได้ดี

สภาพรถที่อาจทำให้เสื่อมเสียต่อสุขภาพอนามัย และวิธีทดสอบ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 9 ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่มีเสียงอื้ออึงหรือมีสิ่งลากดูไปบนทางเดินรถมาใช้ในทางเดินรถ

มาตรา 10 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดนำรถที่เครื่องยนต์ก่อให้เกิดเสียงเกินเกณฑ์ที่อธิบดีกำหนดมาใช้ในทางเดินรถ

มาตรา 134 ห้ามมิให้ผู้ใดแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาต เป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร ห้ามมิให้ ผู้ใดจัด สนับสนุน หรือส่งเสริมให้มีการแข่งรถในทาง เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจร

มาตรา 139 ในทางสายใดหรือเฉพาะทางตอนใด ที่เจ้าพนักงานจราจรเห็นว่าถ้าได้ออกประกาศข้อบังคับ หรือระเบียบเกี่ยวกับการจราจรแล้วจะเป็นการปลอดภัย และสะดวกในการจราจร ให้เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกประกาศข้อบังคับ หรือระเบียบดังต่อไปนี้

(20) กำหนดการใช้เสียงสัญญาณ

มาตรา 143 ถ้าปรากฏว่าผู้ขับขี่นำรถที่มีสภาพไม่ถูกต้องตามมาตรา 6 ไปใช้ในทาง นอกจากจะต้องรับโทษตามบทบัญญัตินั้นๆ แล้วเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเป็นหนังสือ ให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา 143 ทวิ เจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบ ในเมื่อรถนั้นมีสภาพไม่ถูกต้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 10 ทวิ และมีอำนาจสั่งเป็นหนังสือให้ระงับการใช้รถนั้นเป็นการชั่วคราว และให้เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่ซ่อมหรือแก้ไขรถให้ถูกต้อง

มาตรา 144 เมื่อเจ้าของรถ หรือผู้ขับขี่ได้ซ่อมหรือแก้ไขรถถูกต้องตามคำสั่งเจ้าพนักงานจราจร พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ตรวจการ ซึ่งสั่งตามมาตรา 143 หรือมาตรา 143 ทวิ แล้วให้นำรถไปให้พนักงานจราจร หรือผู้ที่อธิบดีแต่งตั้งให้มีอำนาจตรวจรับรอง

เจ้าของรถหรือผู้ขับขี่จะนำรถออกใช้ในทางได้เมื่อรับใบรับตรวจรับรอง การตรวจรับรองให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

● บทลงโทษ

มาตรา 148 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 6 วรรค 1 หรือวรรค 2 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 500 บาท ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 10 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

มาตรา 154 ผู้ใด

(2) ฝ่าฝืนคำสั่ง ช้อบบังคับ หรือระเบียบของเจ้าพนักงานจราจรตามมาตรา 139 ถ้าไม่เป็นความผิดที่กำหนดโทษไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษปรับครั้งละไม่เกิน 1,000 บาท

มาตรา 156 ผู้นำรถที่ถูกสั่งห้ามใช้ ไปใช้ในทางโดยยังมีได้รับหนังสือรับรอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท และปรับรายวันอีกวันละ 500 บาท จนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

มาตรา 160 ทวิ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 134 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับตั้งแต่ 2,000 บาท ถึง 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่า 1 เดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.3.1 ข้อกำหนดกรมตำรวจ เรื่อง กำหนดมาตรฐานค่าควันดำ ก๊าซ และระดับเสียงของรถซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยินยอมให้นำมาใช้ในทางเดินรถได้ ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 10 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522

กำหนดเกณฑ์มาตรฐานค่าควันดำ ก๊าซ และระดับเสียงของรถ ที่ยินยอมให้นำมาใช้ในทางเดินรถ ตลอดจนการตรวจสอบและวิธีการตรวจวัด ให้เป็นไปตามประกาศ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

3.3.2 ช้อบบังคับเจ้าพนักงานจราจรในเขตกรุงเทพมหานครว่าด้วย การห้ามใช้เสียงบริเวณโดยรอบวังทวิวัฒนา พ.ศ. 2549 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 139(20) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

ข้อ 3. กำหนดการห้ามใช้เสียง บริเวณโดยรอบวังทวิวัฒนา ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

- 3.1 ถนนบรมราชชนนีขาออก ตั้งแต่คลองขุดถึงสุดเขตนครบาล
- 3.2 ถนนบรมราชชนนีขาออก ตั้งแต่ซอยบรมราชชนนี 121 (ทางเข้าหมู่บ้านพรณพฤษยา) ถึงโรงเรียนตั้งพิรุณธรรม
- 3.3 ถนนบรมราชชนนีขาออก ตั้งแต่ซอยบรมราชชนนี 123 (ทางเข้าหมู่บ้านสกุลทิพย์) ถึงสุดโครงการในหมู่บ้านสกุลทิพย์ บริเวณซอย 3, 5, 7, 9, 11, 13
- 3.4 ถนนบรมราชชนนีขาเข้า ตั้งแต่สุดเขตนครบาลถึงคลองขุด
- 3.5 ถนนทวิวัฒนา ตั้งแต่ ถนนทวิวัฒนา ตัด ถนนบรมราชชนนี ถึง ถนนทวิวัฒนา ตัด ถนนกาญจนาภิเษก
- 3.6 ถนนอุทยานด้านทิศใต้ ตั้งแต่ถนนอุทยาน ตัด ถนนพุทธมณฑลสาย 3 ถึงถนนอุทยาน ตัด ถนนพุทธมณฑลสาย 4

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

3.4 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการขนส่งทางบก โดยกำหนดให้ผู้ที่จะประสงค์จะประกอบกิจการขนส่งทางบกต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน แต่พระราชบัญญัตินี้ไม่บังคับการขนส่งบางประเภท เช่น รถยนต์ทหาร รถบรรทุกคนโดยสารไม่เกิน 7 คน รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 12 คน รถจักรยานยนต์ เป็นต้น โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

(10) “ผู้ตรวจการ” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจการขนส่ง

(11) “พนักงานตรวจสอบสภาพ” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้มีหน้าที่ตรวจตรวจสอบความมั่นคงแข็งแรง

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 50 ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจเรียกรถให้หยุดเพื่อทำการตรวจสอบและเมื่อเชื่อว่ามีกระทำความผิดเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจจับกุมผู้ฝ่าฝืนเพื่อส่งเจ้าพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจดำเนินคดีต่อไป

มาตรา 71 รถที่ใช้ในการขนส่งต้องมีสภาพมั่นคงแข็งแรง มีเครื่องอุปกรณ์และมีส่วนควบที่ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวงกับได้จดทะเบียนตามมาตรา 73 และเสียภาษีตามมาตรา 85 แล้ว

มาตรา 78 ห้ามมิให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม หรือเปลี่ยนแปลงสภาพเครื่องอุปกรณ์ หรือส่วนควบของรถให้ผิดแผก แตกต่างในสาระสำคัญตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา 81 รถที่ไม่ได้จดทะเบียนหรือรถที่เลิกใช้ตามมาตรา 79 ถ้าจะนำไปขายหรือเพื่อซ่อม ต้องมีใบอนุญาตและเครื่องหมายเฉพาะตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 83 เมื่อผู้ตรวจการตรวจพบว่ารถคันใดมีสภาพไม่มั่นคงแข็งแรง หรือมีเครื่องอุปกรณ์หรือส่วนควบไม่ครบถ้วน หรือไม่ถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้ผู้ตรวจการรายงานให้นายทะเบียนทราบ แต่ถ้าปรากฏว่าการใช้รถนั้นต่อไปน่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่การขนส่ง ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งระงับใช้ไว้เป็นการชั่วคราวได้และให้รับรายงานให้นายทะเบียนทราบภายใน 24 ชั่วโมง นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งผู้เป็นเจ้าของรถ จัดการส่งรถดังกล่าวให้พนักงานตรวจสอบสภาพหรือสถานตรวจสอบสภาพรถตรวจสอบความบกพร่องตามรายงานของผู้ตรวจการภายในเวลาที่กำหนดให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับใบอนุญาตงดการใช้รถดังกล่าวจนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งอนุญาตให้ใช้ได้ต่อไป

มาตรา 84 เมื่อซ่อมแซม ปรับปรุงรถมีสภาพมั่นคงแข็งแรง หรือส่วนควบถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แล้วให้นำรถไปให้พนักงานตรวจสอบสภาพ หรือสถานตรวจสอบรถที่ได้รับอนุญาตตรวจสอบความถูกต้อง และรายงานให้นายทะเบียนทราบเมื่อได้พิจารณาเห็นสมควรตามรายงานของพนักงานตรวจสอบสภาพอนุญาตให้นายทะเบียนหรือสถานตรวจสอบสภาพรถที่ได้รับอนุญาตให้ใช้รถคันนั้นต่อไป

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

● บทลงโทษ

มาตรา 148 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 71 หรือฝ่าฝืนคำสั่งของผู้ตรวจการหรือนายทะเบียนตามมาตรา 83 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 50,000 บาท

มาตรา 149 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 78 และมาตรา 81 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.4.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2524) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 และมาตรา 71 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522

ข้อ 1 รถที่ใช้ในการขนส่งโดยสารมาตรฐาน 1 มาตรฐาน 2 มาตรฐาน 3 มาตรฐาน 4 มาตรฐาน 5 มาตรฐาน 6 มาตรฐาน 7 และรถขนาดเล็ก จะต้องมีอุปกรณ์และส่วนควบ ดังนี้

(1) คัสซี ตามแบบที่กรมการขนส่งทางบกเห็นชอบให้ใช้เป็นคัสซีรถโดยสาร แต่ทั้งนี้จะต้องประกอบด้วย

(ญ) เครื่องกำเนิดพลังงานที่สามารถขับเคลื่อนรถในขณะที่มีน้ำหนักเต็มอัตราบรรทุก ได้ด้วยความเร็วที่เหมาะสม และในสภาพใช้งานตามปกติต้องไม่ทำให้เกิดเสียงเกินกำลังที่กรมการขนส่งทางบกประกาศกำหนด ทั้งนี้ให้มีฝาครอบเครื่องกำเนิดพลังงานขนาดปิดเครื่องให้สนิท และสามารถเก็บเสียงได้ตามความเหมาะสม

(ฎ) ระบบไอเสียที่มีเครื่องรับเสียง และมีการบังหรือกั้นท่อไอเสียมิให้สัมผัสกับวัสดุติดไฟ อันเป็นส่วนประกอบของรถ ส่วนปล่อยท่อไอเสียต้องขนานกับผิวทางและตรงออกท้ายรถ

(ฅ) แตรสัญญาณชนิดไฟฟ้าเสียงเดียวดังพอสมควร ความดังของเสียงจะต้องอยู่ในเกณฑ์ที่กรมการขนส่งกำหนดแต่สัญญาณอื่นนอกจากแตรไฟฟ้าหากจะนำมาใช้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมการขนส่งทางบก ห้ามนำแต่สัญญาณที่มีเสียงทำให้เกิดความรำคาญ หรือรบกวนสาธารณสุขมาใช้

3.5 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ.2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการใช้รถประเภทต่างๆ เช่น รถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถพ่วง เป็นต้น ซึ่งไม่ใช่รถเพื่อการขนส่ง ซึ่งมีบทบัญญัติเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงในเรื่องการตรวจสอบสภาพรถก่อนต่อทะเบียน ประจำปีและการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงสำหรับการตรวจสอบสภาพ ดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

“ผู้ตรวจการ” หมายความว่า ข้าราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแต่งตั้งให้เป็นผู้ตรวจการตามพระราชบัญญัตินี้ “นายทะเบียน” หมายความว่า ข้าราชการซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียน

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมมีอำนาจแต่งตั้งนายทะเบียนและผู้ตรวจการ กับออกกฎกระทรวงในเรื่องต่างๆ ต่อไปนี้

(1) ลักษณะ ขนาดหรือกำลังของเครื่องยนต์ของรถที่จะรับจดทะเบียนเป็นรถประเภทต่างๆ เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์และของรถสำหรับรถประเภทดังกล่าว

(2) เครื่องอุปกรณ์สำหรับรถและการใช้เครื่องอุปกรณ์ดังกล่าว เช่น โคม เครื่องมองหลัง แตร เครื่องรับเสียงท่อไอเสีย เครื่องสัญญาณไฟ เครื่องปิดน้ำฝน และเครื่องอุปกรณ์อื่นที่จำเป็น

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

มาตรา 7 รถที่จะต้องจดทะเบียนได้ต้อง

- (1) เป็นรถที่มีส่วนความมีเครื่องอุปกรณ์สำหรับรถครบถ้วนถูกต้องตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
- (2) ผ่านการตรวจสภาพจากนายทะเบียน หรือสถานตรวจสภาพที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก ในเวลาที่ขอจดทะเบียนแล้ว

ในกรณีที่จดทะเบียนเป็นรถยนต์สาธารณะ รถยนต์บริการธุรกิจ หรือรถยนต์บริการทัศนาจร รถนั้นต้องมีลักษณะ ขนาด หรือกำลังของเครื่องยนต์ของรถตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 57 ทวิ ให้ผู้ตรวจการมีอำนาจสั่งให้ผู้ขับรถหยุดรถเพื่อทำการตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กับมีอำนาจสั่งให้บุคคลใดปฏิบัติกรทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์แก่การตรวจสอบนั้นได้ และเมื่อพบว่าผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ จะว่ากล่าวตักเตือนหรือสั่งเป็นหนังสือให้ผู้นั้นไปรายงานต่อนายทะเบียนภายใน 7 วัน นับตั้งแต่มีคำสั่งเพื่อดำเนินการเปรียบเทียบปรับก็ได้

● บทลงโทษ

มาตรา 86 ทวิ ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ตรวจการ ซึ่งสั่งตามมาตรา 57 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

3.5.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ.2531) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และ 15 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 2 การตรวจสภาพรถที่ขอจดทะเบียน ตามมาตรา 7(2) ให้ตรวจตามรายการต่อไปนี้

- (8) ระบบเครื่องระงับเสียง

ข้อ 3 การดำเนินการตรวจสภาพรถ และเกณฑ์การวินิจฉัยผลการตรวจสภาพรถ ให้เป็นไปตามที่กรมการขนส่งทางบกกำหนด

3.5.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 22 (พ.ศ.2537) ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5(2) และ 15 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 2 รถยนต์ต้องมีอุปกรณ์สำหรับรถ ดังต่อไปนี้

- (8) ท่อไอเสียพร้อมด้วยเครื่องระงับเสียง เฉพาะรถยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์แบบสันดาปภายใน

ข้อ 6 รถจักรยานยนต์ต้องมีอุปกรณ์สำหรับรถ ดังต่อไปนี้

- (6) ท่อไอเสียพร้อมด้วยเครื่องระงับเสียง เฉพาะรถจักรยานยนต์ที่ใช้เครื่องยนต์แบบสันดาปภายใน

3.5.3 ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียง และวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถยนต์ พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความในข้อ 3 ของกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ.2531 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 โดยใช้ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงจากรถยนต์ เป็นแนวทาง มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 4 ระดับเสียงของรถในขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ ต้องมีระดับเสียงไม่เกิน

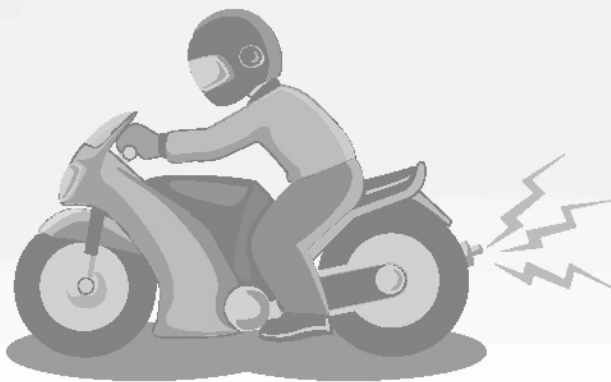
- (1) 100 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดที่ระยะห่างจากรถยนต์ 0.5 เมตร
- (2) 85 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดที่ระยะ 7.5 เมตร

กฎหมายเกี่ยวกับยานพาหนะ

3.5.4 ประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง กำหนดระดับเสียงและวิธีการตรวจวัดระดับเสียงของรถจักรยานยนต์ พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจตามความใน ข้อ 3 ของกฎกระทรวงฉบับที่ 4 พ.ศ.2531 พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. 2522 โดยใช้ประกาศกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดระดับเสียงจากรถจักรยานยนต์ เป็นแนวทาง มีสาระสำคัญ ดังนี้

ข้อ 4 ระดับเสียงของรถในขณะที่เดินเครื่องยนต์อยู่กับที่โดยไม่รวมเสียงแทรกสัญญาณ ต้องมีระดับเสียง ไม่เกิน 95 เดซิเบลเอ เมื่อตรวจวัดระดับเสียงในระยะห่างจากรถจักรยานยนต์ 0.5 เมตร

3.6 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ. 2456

พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พ.ศ.2456 มีบทบัญญัติเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 122 ห้ามมิให้เรือกำปั่นไฟเล็กที่ทอดสมออยู่ก็ดี หรือกำลังเดินอยู่ก็ดี เป่าแตรหวีดนอกจากเฉพาะสำหรับความสะดวกในการเดินเรือ หรือเพื่อป้องกันมิให้โดนกับเรืออื่น และเสียงแตรที่เป่าขึ้นนั้นห้ามมิให้เป่านานเกินสมควรข้อบังคับที่ว่านี้ให้ใช้ได้สำหรับแตรเรือยนต์เหมือนกัน

มาตรา 123 ภายในเขตท่ากรุงเทพฯ ห้ามมิให้เรือลำใดใช้แตรที่มีเสียงห้าวหรือเสียงครางครวญ เว้นแต่เรือจากต่างประเทศที่ไม่มีแตรอย่างอื่นนอกจากอย่างนั้น

● บทลงโทษ

มาตรา 126 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 122 หรือมาตรา 123 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 100 บาท ถึง 1,000 บาท

มาตรา 158 เจ้าท่า เจ้าพนักงานกองตระเวน เจ้าพนักงานกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีคนใด กิติ ย่อมมีอำนาจโดยพระราชบัญญัตินี้ ที่จะขึ้นไปและตรวจบนเรือกำปั่นหรือเรือเล็กลำใด ๆ ได้ทุกลำ เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรือที่ได้รับอนุญาตสำหรับเรือแล้วหรือไม่ และเพื่อให้ทราบว่าได้มีความละเมิดต่อข้อบังคับอย่างใด ๆ ซึ่งเจ้าท่าได้ออกโดยชอบด้วยกฎหมาย

หมวดที่

4

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

4.1 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518 ได้ถูกตราขึ้น เพื่อควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ถูกต้องตามที่กำหนด ซึ่งสามารถควบคุมเหตุเดือดร้อนรำคาญจากเสี่ยงจากการประกอบกิจการ หรือกิจกรรมในแต่ละพื้นที่ได้ด้วยบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

มาตรา 26 การใช้บังคับผังเมืองรวมให้กระทำโดยกฎกระทรวง กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งต้องมีรายการตามมาตรา 17 และให้ใช้บังคับได้ไม่เกิน 5 ปี ในระหว่างที่กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งใช้บังคับ ถ้ากรมโยธาธิการ และผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร จะกำหนดให้แก้ไขปรับปรุงผังเมืองรวมเสียใหม่ให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไป หรือเพื่อประโยชน์แห่งรัฐก็ได้ โดยให้นำความในมาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 และมาตรา 25 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ภายใน 1 ปี ก่อนระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งสิ้นสุดลง ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น แล้วแต่กรณี สำรวจว่าสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมในการใช้ผังเมืองรวมดังกล่าว มีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ถ้าเห็นว่าสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมไม่มีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญ ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น แล้วแต่กรณี จัดให้มีการประชุมเพื่อรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องที่ ที่ใช้บังคับผังเมืองรวมนั้นตามมาตรา 19 วรรคสอง และถ้าไม่มีผู้ใดคัดค้านก็ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการผังเมือง ขยายระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งได้อีก 5 ปี แต่ในกรณีที่เห็นว่าสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญ ก็ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงผังเมืองรวมเสียใหม่ให้เหมาะสมได้

ในกรณีที่ไม้อาจดำเนินการแก้ไขผังเมืองรวมได้ทันภายในระยะเวลาที่กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งใช้บังคับ ให้กรมโยธาธิการและผังเมืองหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการผังเมือง ขยายระยะเวลาการใช้บังคับกฎกระทรวงตามวรรคหนึ่งได้อีก 2 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 1 ปี การขอขยายระยะเวลาการใช้บังคับผังเมืองรวมตามวรรคห้า ให้กระทำโดยกฎกระทรวง

มาตรา 27 ในเขตที่ได้มีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมแล้ว ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวม หรือปฏิบัติการใดๆ ซึ่งขัดกับข้อกำหนดของผังเมืองรวมนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ กรณีที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดิน ได้ใช้ประโยชน์ที่ดินมาก่อนที่จะมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวม และจะใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปเมื่อมีกฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมแล้ว แต่ถ้าคณะกรรมการผังเมืองเห็นว่าการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปเป็นการขัดต่อนโยบายของผังเมืองรวมในสาระสำคัญเกี่ยวกับสุขลักษณะ ความปลอดภัยของประชาชนและสวัสดิภาพของสังคม คณะกรรมการผังเมืองมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินจะต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือระงับการใช้ประโยชน์ที่ดินเช่นนั้นต่อไปภายในระยะเวลาที่เห็นสมควรได้ การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าวให้คำนึงถึงกิจการที่มีการใช้ประโยชน์ที่ดิน สภาพของที่ดิน และทรัพย์สินอื่นที่เกี่ยวกับที่ดิน การลงทุน ประโยชน์ หรือความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับจากกิจการนั้น ทั้งนี้ให้คณะกรรมการผังเมืองเชิญเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินมาแสดงข้อเท็จจริงและความคิดเห็นประกอบด้วย

เมื่อได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขดังกล่าวในวรรคสองแล้ว ให้คณะกรรมการผังเมืองมีหนังสือแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินทราบ และเจ้าของหรือผู้ครอบครองที่ดินมีสิทธิอุทธรณ์ได้ตามมาตรา 70

มาตรา 41 ผังเมืองเฉพาะจะใช้ท้องที่ใดให้ตราเป็นพระราชบัญญัติ ถ้าพระราชบัญญัติใช้บังคับผังเมืองเฉพาะมิได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับได้ไม่เกิน 5 ปี

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

มาตรา 48 ในเขตที่ใช้บังคับพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับผังเมืองเฉพาะแล้ว ห้ามบุคคลใดใช้ประโยชน์ที่ดินหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงอสังหาริมทรัพย์ให้ผิดไปจากที่ได้กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติให้ใช้บังคับผังเมืองเฉพาะ หรือตามกฎหมายกระทรวงที่ออกตามมาตรา 45

● บทลงโทษ

มาตรา 83 ผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมาตรา 27 หรือมาตรา 48 มีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เมื่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นร้องขอศาล อาจสั่งให้ผู้กระทำความผิดแก้ไขสภาพของอสังหาริมทรัพย์ที่ถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามที่ได้กำหนดไว้ในผังเมืองรวมหรือในผังเมืองเฉพาะภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ หรือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจัดการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เป็นตามผังเมืองรวมหรือผังเมืองเฉพาะนั้น และคิดเอาค่าใช้จ่ายจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ตามที่จ่ายจริงโดยประหยัด

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

กฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 5 และ 26 แห่งพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.2518 จะกำหนดกิจการที่ห้ามดำเนินการในประเภทที่ดินต่าง ๆ ซึ่งกิจกรรมนั้นอาจก่อให้เกิดเสียงดังรบกวน เช่น กฎกระทรวงให้ใช้บังคับผังเมืองรวมนครราชสีมา พ.ศ.2547 กำหนดดังนี้

ข้อ 7 ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อยให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย สถาบันราชการ การสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการให้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการอื่นให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 15 ของแปลงที่ดินที่ขออนุญาตที่ดินประเภทนี้ ห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด ดังต่อไปนี้

- (8) สนามแข่งรถ
- (10) ซ้อมชายเศษวัสดุ

ข้อ 8 ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง ให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการอยู่อาศัย สถาบันราชการ การสาธารณูปโภค และสาธารณูปการเป็นส่วนใหญ่ สำหรับการให้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการอื่น ให้ใช้ได้ไม่เกินร้อยละ 20 ของแปลงที่ดินที่ขออนุญาตที่ดินประเภทนี้ ห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อกิจการตามที่กำหนด ดังต่อไปนี้

- (7) สนามแข่งรถ
- (10) ซ้อมชายเศษวัสดุ

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

4.2 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคาร เช่น ดึก บ้าน เรือน หรือสิ่งก่อสร้างขึ้นซึ่งบุคคลใช้สอยได้ และสาธารณสมบัติ เช่น อุโมงค์ เขื่อน สะพาน เป็นต้น ซึ่งจะสามารถควบคุมการก่อสร้าง ดัดแปลงหรือเคลื่อนย้าย ตลอดจนควบคุมเสี่ยงอุปกรณ์ต่างๆ ของอาคาร มิให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ บทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ได้แก่

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้จะใช้บังคับในท้องที่ใด มีบริเวณเพียงใด ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาสำหรับเขตท้องที่ใดได้มีการประกาศให้ใช้บังคับผังเมืองรวมตามกฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือเขตท้องที่ใดได้เคยมีการประกาศดังกล่าว ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับตามเขตของผังเมืองรวมนั้นโดยไม่ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 21 ผู้ที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร จะต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา 39 ทวิ

มาตรา 46 ในกรณีที่อาคารซึ่งก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายโดยได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ หรือได้ก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีใช้บังคับ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สิน หรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ดำเนินการแก้ไขตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และถ้าอาคารนั้นอาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้รื้อถอนอาคารนั้นได้โดยให้นำ มาตรา 42 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 46 ทวิ ในกรณีที่อุปกรณ์ประกอบต่างๆ เกี่ยวกับระบบไฟฟ้าและการจัดแสงสว่างระบบการเตือนการป้องกันและการระงับอัคคีภัย การป้องกันอันตรายเมื่อมีเหตุฉุกเฉิน รบบระบายอากาศ ระบบระบายน้ำ ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบเครื่องกล หรือระบบอื่นๆ ของอาคารตามมาตรา 32 ทวิ มีสภาพหรือมีการใช้ที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกายหรือทรัพย์สินหรืออาจไม่ปลอดภัยจากอัคคีภัย หรือก่อให้เกิดเหตุรำคาญ หรือกระทบกระเทือนต่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดังนี้

(1) มีคำสั่งห้ามมิให้เจ้าของอาคาร หรือผู้ครอบครองอาคารใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อุปกรณ์ประกอบต่างๆ และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ที่อุปกรณ์หรือบริเวณที่เปิดเผย และเห็นได้ง่ายที่อยู่ใกล้กับอุปกรณ์นั้น

(2) มีคำสั่งให้เจ้าของอาคารดำเนินการแก้ไขอุปกรณ์ประกอบต่างๆ นั้น ให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัยหรือสามารถใช้งานได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่า 30 วัน ในกรณีที่เหตุอันควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง และหากอุปกรณ์ดังกล่าวมีผลทำให้อาคารนั้นมีสภาพหรือการใช้ที่อาจเป็นอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ชีวิต หรือทรัพย์สิน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นสั่งห้ามใช้อาคารนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนไว้ก่อนได้ และต้องจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ บริเวณอาคารหรือบริเวณดังกล่าว

● บทลงโทษ

มาตรา 65 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 21 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 60,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 65 จัตุรา ผู้ใดฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 46 ทวิ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 30,000 บาท นอกจากต้องระวางโทษตามวรรคหนึ่งแล้ว ผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 46 ทวิ ยังต้องระวางโทษปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือจนกว่าจะได้ปฏิบัติตามให้ถูกต้อง

4.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะ และสถานที่เอกชนซึ่งสามารถใช้ในการควบคุมการก่อสร้างอาคาร ดังนี้

มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อ หรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระวัง หรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้อีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่ง

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือบางส่วนจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

● บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

4.3.1 ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง กำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคาร และ สาธารณูปโภค (พ.ศ.2539)

ประกาศฉบับนี้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติหลายฉบับ ได้กำหนดขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการก่อสร้างอาคารและสาธารณูปโภค โดยผู้กระทำผิดจะได้รับโทษตามกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีเกณฑ์เกี่ยวข้องกับการควบคุมมลพิษทางเสียง และความสั่นสะเทือน ดังนี้

หมวดที่ 1 อาคาร : การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้าย

ข้อ 4 ในระหว่างดำเนินการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคาร

4.8 การทำฐานรากอาคาร

4.8.1 การทำฐานรากอาคารโดยใช้เสาเข็มด้วยการเจาะ กัด หรือตอกและการขุดดิน ผู้ดำเนินการจะกระทำได้เฉพาะในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก ถ้าจะกระทำในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ตกถึงพระอาทิตย์ขึ้นต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายช่าง และได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครก่อน

4.8.2 ต้องจัดให้มีการป้องกันเสียง คว้น และการฟุ้งกระจายของเศษดินขณะดำเนินการโดยใช้ผ้าใบทึบ หรือวัสดุอย่างอื่นหรือเทียบเท่า ซึ่งรอบบริเวณความสูงอย่างน้อย 2 ใน 3 ของความสูงของบ้นจั่นที่ใช้ตอกเสาเข็ม หรือเจาะดิน

4.10 การควบคุมเสียงและแสง

4.10.1 การก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคารจะกระทำให้เกิดเสียงดังเกินกว่า 75 เดซิเบลเอ ในระยะระหว่าง 30 เมตร ไม่ได้

4.10.2 ห้ามก่อสร้างหรือกระทำการใดๆในบริเวณที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอนหรือเคลื่อนย้ายอาคาร ซึ่งก่อให้เกิดเสียง แสง และมลภาวะรบกวนต่อสุขภาพ ชีวิตของผู้อยู่อาศัยข้างเคียงระหว่าง 22.00 น. ถึง 06.00 น. เว้นแต่จะมีมาตรการป้องกันเป็นอย่างดีและได้รับความเห็นชอบจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว

หมวดที่ 2 สาธารณูปโภค : การก่อสร้าง ปรับปรุง

ข้อ 6 การดำเนินการก่อสร้าง หรือปรับปรุงสาธารณูปโภค

6.2 ต้องจัดให้มีแผนการลดผลกระทบด้านเสียง และความสั่นสะเทือนขณะเจาะหรือตอกเข็มและให้เป็นไปตามมาตรฐานที่สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมกำหนด

6.3 ต้องจัดให้มีการวางแผนกองวัสดุในบริเวณก่อสร้าง โดยกองวัสดุเท่าที่จำเป็น เมื่อเปิดหน้าดินแล้วต้องปิดหน้าดินด้วยวัสดุที่สามารถป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นละออง เช่น คอนกรีต ยางแอสฟัลต์ ฯลฯ และจะต้องดำเนินการปิดผิวดินทันทีที่ไม่มีความจำเป็นต้องทำงานที่ผิวพื้นโดยเฉพาะการก่อสร้างบนถนนในกรณีจำเป็นต้องใช้แผ่นเหล็ก ให้ใช้แผ่นเหล็กที่มีความแข็งแรงเพียงพอและไม่ก่อให้เกิดเสียง ความสั่นสะเทือน รอยต่อของแผ่นเหล็กจะต้องให้ได้มาตรฐานตามหลักวิศวกรรม และผิวของแผ่นเหล็กต้องไม่ลื่นไถล

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน อาคารและการก่อสร้าง

ข้อ 7 ในระหว่างดำเนินการก่อสร้างหรือปรับปรุงสาธารณูปโภค

7.3 เมื่อแนวโครงการตัดผ่านชุมชนหรือแนวของโครงการอยู่ห่างจากชุมชนไม่เกิน 100 เมตร จากขอบเขตโครงการหรือเขตก่อสร้างบนถนนหรือทางเดินเท้า จะต้องดำเนินการป้องกันผลกระทบด้านฝุ่นละออง เสียง ความสั่นสะเทือนและการจราจร ดังต่อไปนี้

7.3.4 บริเวณที่ตั้งโรงงานผสมคอนกรีต ต้องห่างจากชุมชนที่พักอาศัยอย่างน้อย 100 เมตร หรือเป็นระบบปิดทั้งหมด และต้องกันรั้วสูงอย่างน้อย 3 เมตร รอบบริเวณกิจกรรมดังกล่าว

7.4 การเจาะ การตอกเสาเข็ม การขุดผิวดิน การตอก กระแทก หรือตอกภายในรั้วที่มีพื้นที่ก่อสร้างให้ทำในช่วงเวลากลางวันไม่ควรทำในเวลากลางคืนเพราะจะเกิดความรบกวนต่อประชาชน

7.16 เมื่อได้รับการร้องเรียนจากผลกระทบของการก่อสร้าง ผู้ดำเนินการจะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขทันที

7.17 ผู้ดำเนินการจะต้องดำเนินงานตามข้อกำหนด หรือเงื่อนไขในหนังสืออนุญาตและหลักวิธีปฏิบัติงาน โดยเคร่งครัด

หมวดที่ 4 บทกำหนดโทษ

ข้อ 10 ผู้ฝ่าฝืนประกาศฉบับนี้ต้องได้รับโทษที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติฉบับต่างๆ ดังนี้

10.1 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522

10.3 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

กฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการใช้ เครื่องขยายเสียง

5.1 พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา โดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.2493 ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา ซึ่งหมายถึง การบอกเล่า แจ้งความ ชี้แจง แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นแก่ประชาชน บทบัญญัติเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 4 ผู้ใดที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วย เวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น

มาตรา 5 ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

มาตรา 6 พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงลงได้ เมื่อปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญแก่ประชาชน

ถ้าการโฆษณาผิดเงื่อนไขในใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่ง ให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้

มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

1. คำสอนในทางศาสนา
2. ของหน่วยงานราชการ
3. หาเสียงเพื่อประโยชน์ในการเลือกตั้งสมาชิก

สภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาลซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย

4. กิจกรรมของสมาชิกรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย

5. กิจกรรมเกี่ยวกับการมหรสพเฉพาะในโรงมหรสพ และในระหว่างที่แสดงมหรสพ

6. กิจกรรมนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อการอันเป็นสาธารณะกุศล ซึ่งนิติบุคคลนั้นโฆษณาเป็นภาษาไทย

● บทลงโทษ

มาตรา 9 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 4 มาตรา 5 หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษไม่เกิน 200 บาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 10 ให้นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และออกกฎกระทรวง

2. กำหนดกิจการอื่นๆ เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

หมวดที่ 6

6

กฎหมายเกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์

6.1 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ เพื่อรักษาความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ดังนี้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่ง เป็นหนังสือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระวังเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และ ถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้นหรือสมควรกำหนดวิธีการ เพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญ เกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจะระงับเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็น เพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลยหรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็น ผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชน อาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรง ต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่องานความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะ ออกคำสั่งเป็นหนังสือ ห้ามมิให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมด หรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา 29 เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่น หรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้ ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่น นั้นเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อย สัตว์ได้

● บทลงโทษ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรค หนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตาม มาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้ง จำทั้งปรับ

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

6.1.1 ประกาศกรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ.2548 ออกโดยอาศัย อำนาจตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.2535 ซึ่งมีข้อกำหนดเกี่ยวข้องกับ การควบคุมมลพิษทางเสียง ดังนี้

หมวดที่ 3 การควบคุมการเลี้ยงสุนัข

ข้อ 16 ในการเลี้ยงสุนัข เจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

(3) ควบคุมดูแลสุนัขมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นเวลานานๆ เป็นต้น

7

กฎหมายเกี่ยวกับการใช้บริการสาธารณะ

7.1 พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522 มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมเหตุรำคาญ จากการกระทำของผู้โดยสาร โดยมาตราที่เกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงมีดังนี้

มาตรา 7 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 113 ผู้โดยสารต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง ตลอดเวลาที่อยู่ในระหว่างการโดยสาร

มาตรา 153 ผู้โดยสารผู้ใดโดยสารรถโดยไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวง ซึ่งออกตามมาตรา 113 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 5,000 บาท

● กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

7.1.1 กฎกระทรวง ฉบับที่ 27 [พ.ศ.2528] ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 7 และมาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติการขนส่งทางบก พ.ศ.2522

ข้อ 3 ผู้โดยสารสำหรับการขนส่งประจำทาง ต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดว่าด้วยความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อย ตลอดเวลาที่อยู่ระหว่างการโดยสาร ดังต่อไปนี้

(2) ไม่กล่าววาจาไม่สุภาพ เสียสติ ดุหมั่น ก้าวร้าว ส่งเสียงอื้ออึง หรือกระทำการใดๆ ในลักษณะที่ก่อความรำคาญแก่ผู้อื่น

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมมลพิษ. (2544). มลพิษทางเสียง. กรุงเทพฯ: บริษัท ซีลคลับ จำกัด
- กรมควบคุมมลพิษ. (2544). รวมกฎหมาย ออกตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535. (มปท.)
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (ออนไลน์). พระราชบัญญัติ/ พระราชกำหนด. เข้าถึงได้จาก : <http://www.krisdika.go.th/home.jsp>. [สืบค้นเมื่อ : 29 เม.ย.. 2549]
- อำนาจ วงศ์บัณฑิต. (2545). กฎหมายสิ่งแวดล้อม. กรุงเทพฯ: วิญญูชน

รวมกฎหมาย เกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน
รวมกฎหมาย เกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน
รวมกฎหมาย เกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน
รวมกฎหมาย เกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง
กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

เลขที่ 92 ซอยพหลโยธิน 7 ถนนพหลโยธิน
แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทร. 0-2298-2374-6 โทรสาร 0-2298-2376
E-Mail : noise@pcd.go.th URLs : www.pcd.go.th